

УДК: 330.322.01+ 330.322.5

ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ І РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ

Лайко О.І.

Розглянуті концептуальні основи формування методології дослідження інвестування як невід'ємної складової процесу суспільного виробництва і як явища, обумовленого існуванням процесу відтворення капіталу. Під впливом сучасних особливостей ресурсного забезпечення інвестування, головним чином, власними коштами підприємств і організацій, а не залученими фінансовими ресурсами, пропонується адекватний підхід щодо дослідження та регулювання інвестиційного процесу зі зміщенням акцентів на забезпечення відтворення капіталу, аніж на пошук сторонніх ресурсів.

Вступ. Регулювання інвестиційного процесу є важливим прикладним завданням, яке, в результаті, повинно забезпечити встановлення ефективних умов для економічного розвитку, однак практичні механізми впливу повинні мати відповідне теоретико-методологічне підґрунтя. Вплив сучасних особливостей економічного розвитку неминуче впливає на інвестиційну сферу і модифіковані риси щоразу повторюються, і, за законами діалектики, кількісне повторення нової тенденції змінює якість, а значить і концепцію дослідження самого інвестиційного процесу.

Інвестиції є джерелом для розвитку всіх суб'єктів господарювання і необхідні на всіх стадіях суспільного виробництва для підтримки циклів постійного відтворення ресурсів. В той же час сам процес суспільного виробництва є середовищем не лише для капіталовкладень, але й для простого чи розширеного відтворення інвестованих в господарський оборот ресурсів, що забезпечуватиме підтримку безперервного інвестування та відтворення ресурсів. Існує величезний дефіцит інвестицій як в Україні, так і в інших європейських країнах, причому сучасні кризи із економічних систем-донорів зробили реципієнтів. Тому пошук механізмів активізації інвестиційної діяльності є нагальним і актуальним завданням, вирішити яке без глибокого вивчення природи інвестицій, методології їх дослідження та регулювання, на наш погляд неможливо. Наукові підходи та теоретичні основи щодо вивчення інвестиційного процесу постійно змінювались протягом процесу еволюції людства та економічних систем різних країн.

Постановка задачі. Незважаючи на значну вивченість і дослідженість питань регулювання інвестиційної діяльності багатьма вітчизняними та іноземними економістами, низка економічних та фінансових криз внесла свої корективи і поставила нові питання [1].

Під процесом інвестування розуміється, в загальноприйнятому аспекті, процес вкладання ресурсів в суспільне виробництво з метою отримання економічних вигід.

В діючому в Україні законодавстві щодо обліку та оподаткування діяльності суб'єктів господарювання [2,3] інвестиції визначаються як господарські операції, які передбачають придбання основних засобів, нематеріальних активів, корпоративних прав та/або цінних паперів в обмін на кошти або майно.

На нашу думку, визначати інвестицію як господарську операцію з придбання певних активів є дуже однобоким та вузьким.

Виникає певне протиріччя між прикладною сферою та науковим супроводженням інвестиційного процесу.

З авторської точки зору, для належного управління інвестиційним процесом в Україні потрібне належне інституціональне супроводження, забезпечене актуальним і максимально вичерпним законодавчим базисом. Тому вважаємо за доцільне запропонувати визначення інвестицій та інвестиційного процесу в двополюсному варіанті: з точки зору інвестора та з точки зору реципієнта.

Інвестиційним процесом, з авторської точки зору, слід вважати процес вкладання фінансових або інших ресурсів інвестором в господарську діяльність реципієнта для подальшого відтворення ресурсів на стадіях виробництва, розподілу, обміну та споживання і отримання економічного або іншого ефекту з метою вилучення відтворених ресурсів з господарського обороту реципієнта або їхнього реінвестування.

Сформовані загальноприйняті підходи до трактування інвестицій та інвестиційного процесу, а також підходи до їхнього регулювання, що апробовані в міжнародній практиці, не здатні ефективно працювати в сучасних посткризових умовах. Значний ступінь лібералізації економічної системи і превалювання фінансового сектору в економіках багатьох країн призвели до відволікання значних обсягів фінансових ресурсів у непродуктивну сферу, не здатну створювати додану вартість і забезпечувати відтворення капіталу. Тому нами пропонується концепція, що передбачає зміну методології дослідження інвестицій шляхом розширення об'єкту вивчення до повного циклу відтворювального процесу в суспільному виробництві. Інвестиції в умовах дефіциту зовнішніх джерел капіталовкладень повинні розглядатись в більш загальному вигляді, як система, що пронизує всі стадії суспільного виробництва і залежить від ефективності створення і відтворення доданої вартості. Стимулювання створення максимальної доданої вартості в секторах вітчизняних товарних ринків – це головне завдання політики з регулювання інвестиційного процесу в Україні.

Результати. Під процесом інвестування розуміється, в загальноприйнятому аспекті, процес вкладання ресурсів в суспільне виробництво з метою отримання економічних вигід.

Енциклопедичні Інтернет ресурси надають визначення інвестиціям, як господарська операція, яка передбачає придбання основних фондів,

нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін на кошти або майно. Також зазначається, що інвестиції (від лат. invest, вкладення коштів) поділяються на реальні і фінансові [1].

У ширшому трактуванні інвестиції являють собою вкладення капіталу з метою подальшого збільшення. Інвестиції мають фінансове та економічне визначення

Фінансове визначення інвестицій — всі види активів (коштів), що вкладаються в господарчу діяльність з метою отримання доходу.

Економічне визначення інвестицій — видатки на створення, розширення, реконструкцію та технічне переозброєння основного капіталу, а також на пов'язані з цим зміни оборотного капіталу, оскільки зміни у товарно-матеріальних запасах здебільшого залежать від руху видатків на основний капітал [1].

В діючому в Україні законодавстві щодо обліку та оподаткування діяльності суб'єктів господарювання [2, пп. 14.1.81] інвестиції визначаються як господарські операції, які передбачають придбання основних засобів, нематеріальних активів, корпоративних прав та/або цінних паперів в обмін на кошти або майно. Інвестиції поділяються на:

а) капітальні інвестиції – господарські операції, що передбачають придбання будинків, споруд, інших об'єктів нерухомої власності, інших основних засобів і нематеріальних активів, що підлягають амортизації;

б) фінансові інвестиції – господарські операції, що передбачають придбання корпоративних прав, цінних паперів, деривативів та/або інших фінансових інструментів. Фінансові інвестиції поділяються на: прямі інвестиції – господарські операції, що передбачають внесення коштів або майна в обмін на корпоративні права, емітовані юридичною особою при їх розміщенні такою особою; портфельні інвестиції – господарські операції, що передбачають купівлю цінних паперів, деривативів та інших фінансових активів за кошти на фондовому ринку або біржовому товарному ринку;

в) реінвестиції – господарські операції, що передбачають здійснення капітальних або фінансових інвестицій за рахунок прибутку, отриманого від інвестиційних операцій [2].

На нашу думку, визначати інвестицію як господарську операцію з придбання певних активів є дуже однобоким та вузьким. Інвестиційний процес не можна обмежувати лише господарською операцією у вигляді капіталовкладення. Крім того, наведене в Податковому Кодексі України визначення інвестицій надається з точки зору реципієнта – об'єкта інвестування, в той час як інвестиційна сфера включає в сукупність відносин між інвестором та реципієнтом щодо здійснення капіталовкладення, розвитку бізнесу, в який інвестування здійснено та отримання економічного ефекту у вигляді приросту вартості від суми початкового капіталовкладення за рахунок процесів розширеного відтворення, вилучення чи реінвестування відтвореного капіталу.

Переважно з ресурсної точки зору визначаються інвестиції в Законі України «Про інвестиційну діяльність» [3]. Так, інвестиціями є всі види

майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (дохід) або досягається соціальний ефект. Такими цінностями (згідно до статі 1 даного закону) можуть бути: кошти, цільові банківські вклади, паї, акції та інші цінні папери (крім векселів); рухоме та нерухоме майно (будинки, споруди, устаткування та інші матеріальні цінності); майнові права інтелектуальної власності; сукупність технічних, технологічних, комерційних та інших знань, оформлених у вигляді технічної документації, навиків та виробничого досвіду, необхідних для організації того чи іншого виду виробництва, але не запатентованих («ноу-хау»); права користування землею, водою, ресурсами, будинками, спорудами, обладнанням, а також інші майнові права; інші цінності. Також в законі зазначається [3], що інвестиції у відтворення основних фондів і на приріст матеріально-виробничих запасів здійснюються у формі капітальних вкладень. Інвестиційною діяльністю, згідно до Закону «Про інвестиційну діяльність», визначається сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій.

З огляду на дійсність маємо визначення інвестицій в податковому і бухгалтерському законодавстві як господарських операцій з придбання необоротних та інших активів. На сьогодні така ситуація дійсно склалася, оскільки більшість підприємств займається придбанням основного капіталу, переважно, за власний рахунок. Визначення інвестицій у вітчизняній економічній науці дещо різняться і визначається як вкладення капіталу в розвиток підприємств. Виникає певне протиріччя між прикладною сферою та науковим супроводженням інвестиційного процесу.

Крім того наукові економічні дослідження розрізняють між собою безпосередньо інвестиції та інвестиційний процес, але в діючому законодавстві категорія «інвестиційний процес» визначення донині не знайшла.

З авторської точки зору, для належного управління інвестиційним процесом в Україні потрібне належне інституціональне супроводження, забезпечене актуальним і максимально вичерпним законодавчим базисом. Тому вважаємо за доцільне запропонувати визначення інвестицій та інвестиційного процесу в двополюсному варіанті: з точки зору інвестора та з точки зору реципієнта, а також з процесної та уречевленої позицій.

З процесної точки зору:

- Для інвестора інвестицією є сукупність дій з початкового вкладання коштів або їхнього реінвестування в розвиток іншого суб'єкта господарювання з метою отримання економічного, соціального або іншого ефекту від відтворення вкладених коштів в процесі господарського обороту реципієнта.

- Для реципієнта інвестицією є сукупність дій або подій з початкового отримання коштів або їхнього реінвестування, або вкладання власних коштів в розвиток свого бізнесу з метою отримання

економічного, соціального або іншого ефекту від відтворення вкладених коштів в процесі господарського обороту.

З позиції уречевлення інвестицією слід вважати сукупність монетарних та немонетарних активів в матеріальній та нематеріальній формах, які вкладені в процес суспільного виробництва з метою отримання економічних вигід.

Інвестиційним *процесом*, з авторської точки зору, слід вважати процес вкладання фінансових або інших ресурсів інвестором в господарську діяльність реципієнта для подальшого відтворення ресурсів на стадіях виробництва, розподілу, обміну та споживання і отримання економічного або іншого ефекту з метою вилучення відтворених ресурсів з господарського обороту реципієнта або їхнього реінвестування.

Найбільш вірним, на нашу думку і на думку більшості провідних економістів [4, 5, 12, 13], з концептуальної точки зору, є комплексне трактування інноваційного потенціалу як динамічної величини, однак методично оцінка потенціалу в динаміці є доволі складним завданням.

Оскільки і держава, і регіон, і підприємство можуть виступати з одного боку як суб'єкти інвестиційного процесу, а з іншого боку як об'єкти інвестування, тому і поняття інвестиційного потенціалу, на нашу думку, є двоєдиним, оскільки може характеризувати і спроможність інвестора, і можливість емітента.

Об'єктно-суб'єктне розуміння категорії інвестиційного потенціалу і необхідність врахування в цьому понятті кількісних та якісних сторін дозволяють нам зробити таке комплексне визначення інвестиційного потенціалу (рис. 1).

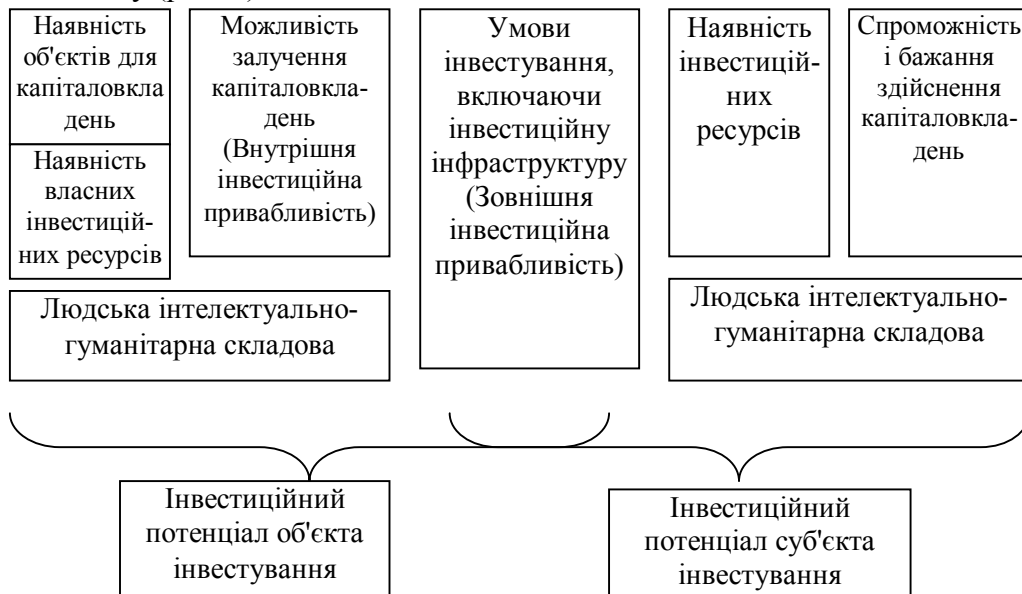

Рис. 1. Схема комплексного суб'єктно-об'єктного визначення категорії «інвестиційний потенціал»

В інвестиційному процесі завжди задіяні ресурси, які складають матеріальну основу інвестиційного процесу, інвестиційна інфраструктура, певні ділові відносини і все це приводиться в дію завдяки людському гуманітарно-інтелектуальному фактору. Інакше кажучи, учасниками інвестиційного процесу і складовими інвестиційного потенціалу є продуктивні сили (люди, їх якості та здібності та інвестиційні ресурси) і виробничі відносини (сформована інвестиційна інфраструктура, нормативно-правове поле, умови інвестування).

Зауважимо, що умови інвестування, включаючи інвестиційну інфраструктуру, в залежності від рівня здійснення інвестиційної діяльності можуть бути і внутрішньою складовою інвестиційного потенціалу якщо йдеться про регіон або державу як об'єкт капіталовкладень.

В економічній системі України склалося протиріччя щодо інституціонального забезпечення функціонування інвестиційної системи. Класично відставання ступеню розвитку виробничих відносин від продуктивних сил спричинює кризові ситуації, вихід з яких відбувається, як правило, революційним шляхом. Ринковоорієнтований інвестиційний процес вже давно перейшов в Україні на умови самоокупності, що характеризує якісно новий ступінь розвитку продуктивних сил, а головною проблемою для активного розвитку є неналежність регуляторних умов, починаючи із нормативного фундаменту та сукупності регулюючих інституцій, закінчуючи нерозвиненою інвестиційною інфраструктурою.

Фактично в країні назріла необхідність становлення збалансованої інвестиційної системи на засадах повної відповідності і взаємної узгодженості нормативного базису, інституційного оточення і безпосереднього інвестиційного процесу (рис. 2.)

Суперечність, що склалася в сфері нормативного забезпечення інвестиційного процесу в Україні полягає у відставанні і невідповідності законодавчих норм існуючій дійсності. Незважаючи на це в наукових колах моніторинг розвитку вітчизняної інвестиційної системи відбуваються і на концептуально-методологічному і методичному, а також на науково-практичному рівнях необхідні рекомендації надаються (табл. 1).

Інвестиційний процес з огляду на свою динамічність повинен розглядатись в розрізі таких стадій як накопичення і мобілізація фінансових ресурсів, вкладення ресурсів, відтворення капіталу, отримання економічного ефекту.

Єдиноразове проходження стадій інвестиційного процесу від капіталовкладення (реінвестування) до отримання економічної вигоди від інвестування у вигляді приросту вартості являє собою інвестиційний цикл. Інвестиційний цикл можна назвати базовою складовою інвестиційного процесу, що визначатиме його якісний склад і тип.

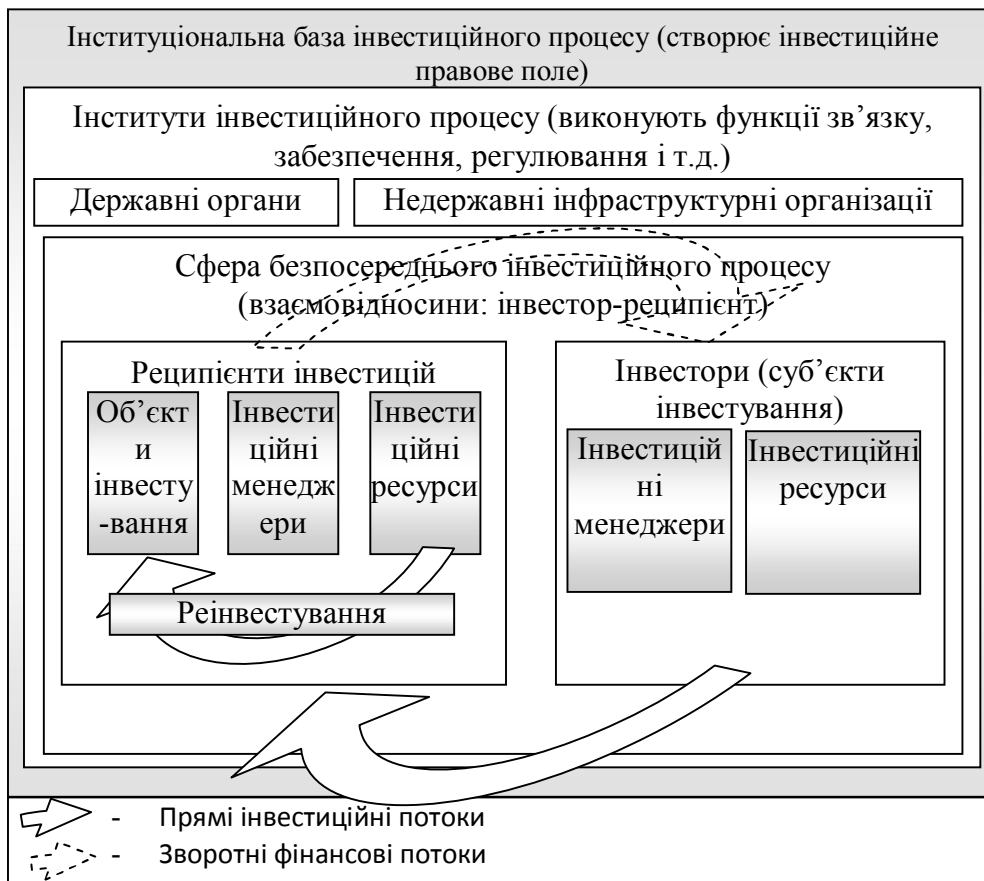

Рис. 2. Організаційна схема інвестиційної системи країни

Суперечність, що склалася в сфері нормативного забезпечення інвестиційного процесу в Україні полягає у відставанні і невідповідності законодавчих норм існуючій дійсності. Незважаючи на це в наукових колах моніторинг розвитку вітчизняної інвестиційної системи відбуваються і на концептуально-методологічному і методичному, а також на науково-практичному рівнях необхідні рекомендації надаються (табл. 1).

Інвестиційний процес з огляду на свою динамічність повинен розглядатись в розрізі таких стадій як накопичення і мобілізація фінансових ресурсів, вкладення ресурсів, відтворення капіталу, отримання економічного ефекту.

Єдиноразове проходження стадій інвестиційного процесу від капіталовкладення (реінвестування) до отримання економічної вигоди від інвестування у вигляді приросту вартості являє собою інвестиційний цикл. Інвестиційний цикл можна назвати базовою складовою інвестиційного процесу, що визначатиме його якісний склад і тип.

Таблиця 1.

Протиріччя в нормативному забезпеченні інвестиційного процесу в Україні

Головні дефініції	В діючому законодавстві (Податковий Кодекс України, Господарський кодекс України, Закон України «Про інвестиційну діяльність», Положення (стандарти) бухгалтерського обліку)	В наукових працях вітчизняних економістів*
Інвестиція	ресурсно-майнове визначення	наявність різнопланових комплексних визначень
Інвестиційна діяльність	ресурсно-майнове визначення	наявність комплексних визначень
Інвестиційний процес	відсутнє визначення	наявність комплексних визначень
Інвестиційний потенціал	відсутнє визначення	наявність різнопланових визначень, які умовно можна розділити на: - переважно ресурсні; - ресурсно-інфраструктурні; - гуманітарні; - комплексні.
Інвестор	визначення як суб'єкта господарювання, що здійснює передачу певних майнових прав з метою отримання економічних вигід	наявність комплексних визначень
Емітент (реципієнт)	визначення як суб'єкта господарювання, що отримує певні майнові цінності в обмін на передачу прав розпоряджатися економічними вигодами від капіталовкладень	наявність комплексних визначень

* - в якості прикладу розглянуто наукові праці Н. О. Татаренка [4], А. М. Поручника[4], А. Г. Грязнової, Д. М. Черваньова[6], М. П. Денисенко, Г. Іванова, С. Панчишина[5], В. Білолипецького.

Наявність всіх стадій (накопичення і мобілізація фінансових ресурсів, вкладення ресурсів, відтворення капіталу, отримання економічного ефекту) дозволяє назвати такий інвестиційний процес процесом повного циклу.

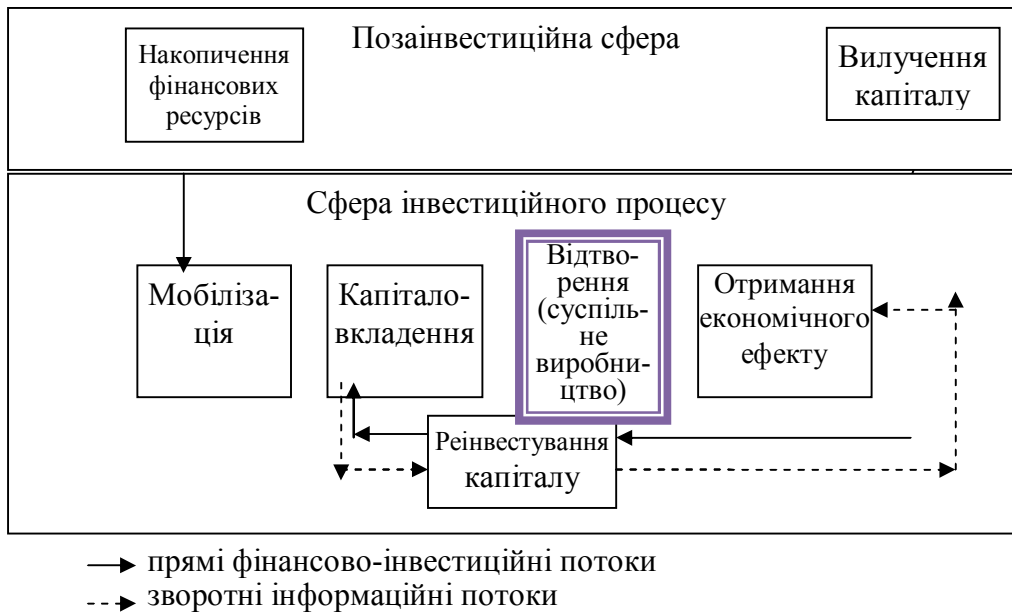

Рис. 3. Секторна схема інвестиційного процесу повного циклу

Зазначені сектори циклу інвестиційного процесу є присутніми майже в усіх випадках інвестиційної діяльності, однак на окремих ринках або в окремих країнах чи регіонах можуть переважати певні сегменти або певні сектори загального інвестиційного процесу. Так, в інвестиційному процесі можуть переважати інвестиційні цикли неповного складу, а саме:

- переважне реінвестування без мобілізації капіталовкладень із зовнішніх джерел формує т.з. переважно відтворювальний тип інвестиційного процесу;
- переважне залучення інвестиційних ресурсів із зовнішніх джерел з подальшим вилученням із інвестиційного циклу отриманого економічного ефекту без реінвестування формує т.з. переважно вкладний тип інвестиційного процесу (рис. 4).

Типізацію видів інвестиційного процесу вважаємо за можливе проводити відносно національної економічної системи та відносно участі національної економіки в глобальному економічному обміні. В останньому випадку під зовнішніми капіталовкладеннями розумітимуться іноземні інвестиції, а всі національні джерела інвестиційних ресурсів є внутрішніми джерелами або реінвестиціями. Вилучення інвестованого і відтвореного капіталу з інвестиційного процесу є, в такому випадку, відтоком фінансового капіталу.

Методологія дослідження і регулювання інвестиційного процесу є давно сформованою і майже усталеною, однак вона повинна

доповнюватись новими аспектами та містити певні акценти у відповідності до вимог сучасності.

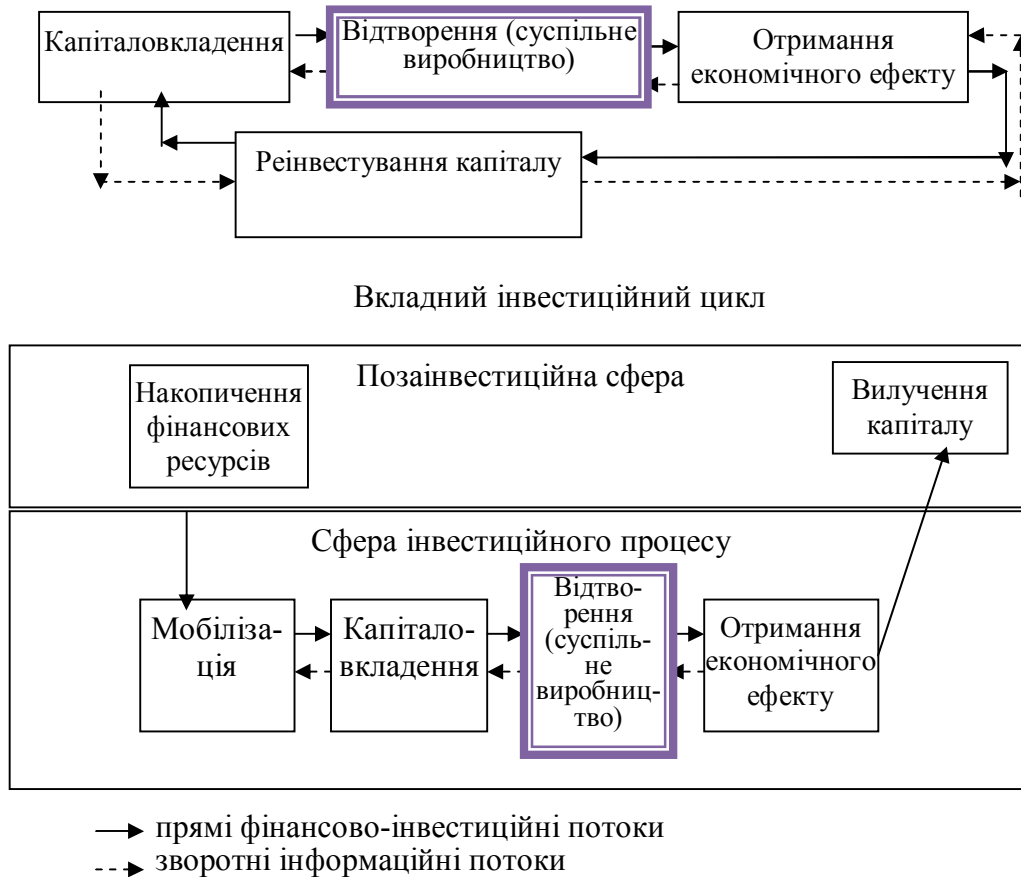

Рис. 4. Секторна схема неповних інвестиційних циклів

Сучасні методологічні підходи більшості наукових шкіл дотримуються методології, орієнтованої більше на сектори мобілізації фінансових ресурсів з різних джерел накопичень, вкладення залученого капіталу та отримання в результаті економічного ефекту. Однак стан розвитку продуктивних сил і сучасний характер інвестиційного процесу говорять про невірно сформовані методологічні акценти в питаннях дослідження та регулювання інвестиційного процесу. Найбільш розповсюдженим в Україні, виходячи з даних офіційної статистики [9], є самовідтворюваний і самозамкнений інвестиційний процес. Превалюючим в українській економіці є тип інвестиційного процесу, який базується на самовідтворенні інвестиційних ресурсів і тому може визначатись як переважно відтворюваний.

Країни Західної Європи, особливо країни четвертого та п'ятого етапів розширення ЄС мали переважно вкладний тип інвестиційного процесу, оскільки значна частина коштів для фінансування інвестиційного процесу надходила у вигляді дотацій.

Багато хто з економістів сучасності в інвестиціях бачать вкладання коштів в національну економіку з-за кордону і відводять цьому типу капіталовкладень чи не найзначніше і вирішальне місце. Наприклад, автори однієї з фундаментальних узагальнюючих робіт в Україні з теорії інвестицій Татаренко Н. О. та Поручник А. М. [4, с.45] стверджують, що Формування конкурентоспроможної економічної структури суспільств потребує мобілізації всіх національних ресурсів, абсолютного використання національних переваг. Однак поза увагою не можуть залишатись інвестиційні джерела, які перебувають за межами країни і котрі здатні посилити темпи її економічного зростання. Для окремих національних економік саме масштабна диверсифікаційна міжнародна інвестиційна діяльність або, інакше кажучи, надходження й використання іноземних інвестицій, визначає базові довгострокові і, як правило, необоротні механізми високоінтегрованого економічного розвитку.

Надто актуальною є ця проблема для країн із перехідною економікою, зокрема для України. Серед потенційних джерел ресурсів для ринкової трансформації економіки цих країн іноземні інвестиції займають особливе місце. Вони, як свідчить міжнародний досвід, здатні забезпечити масштаби й темпи структурної перебудови через розвиток ринкових відносин, а відтак і більш органічну інтеграцію національних ринків у міжнародні. Акумулюючи підприємницький, державний та змішаний капітал, відкриваючи доступ до сучасних технологій та менеджменту, використання іноземних інвестицій сприяє формуванню національних інвестиційних ринків, динамізує факторні ринки та ринки товарів і послуг, підтримує заходи макроекономічної стабілізації, дає змогу розв'язувати соціальні проблеми трансформаційного періоду.

Міжнародний досвід свідчить, що залежно від зрілості національних економік, рівня їхньої інтегрованості у світове господарство формується і політика стосовно іноземних інвестицій. У країнах, що послідовно здійснюють заохочення іноземної інвестиційної діяльності, створюються відповідні макроекономічні умови та нормативно-правова база, які є детермінантами інвестиційних процесів сприяють їхньому поживленню, залученню капіталів до національної економіки.

На нашу думку, визначаючи методологію дослідження інвестиційного процесу, потрібно спиратись на реальність і на комплексність процесу створення, інвестування, відтворення і реінвестування фінансових ресурсів в реальному секторі економіки.

В будь-якому випадку в умовах фактичної відірваності України від участі в процесах міжнародного економічного обміну на засадах захисту національних інтересів надходження іноземного капіталу у вітчизняну економіку є мізерним, але відтворення ресурсів у внутрішньому виробничому комплексі є чи не єдиним джерелом для капіталовкладень

Основним елементом в інвестиційному процесі є підприємства реального сектора економіки з точки зору вкладання інвестицій та їхнього відтворення. З точки зору класичних схем створення і відтворення капіталу основним сектором, здатним продукувати нову додану вартість є промисловий сектор. Тому особливої уваги в методології дослідження інвестицій заслуговують товарні ринки, які в своєму широкому розумінні є центральною інституцією, здатною забезпечувати стабільний економічний розвиток. В тому чи іншому вигляді, але процес відтворення представляється процесами капіталовкладення та реінвестування примноженого капіталу. Економічні системи різних країн світу надають різного ступеню переваги в розвитку тих чи інших видів економічної діяльності і, відповідно, в таких країнах переважає в розвитку реальний сектор економіки, або ж сфера послуг, включаючи фінансові послуги. Так чи інакше, але лише реальний сектор економіки спроможний створювати нову додану вартість – джерело збагачення і власників капіталу, і всіх верств суспільства, задіяних в процесі суспільного виробництва, де використовується даний капітал.

Висновки. Стверджувати однозначно, що для ефективного розвитку економічної країни потрібно розвивати лише реальний сектор економіки, на нашу думку, дещо хибно, оскільки потрібно враховувати ще й фактори ефективності розміщення продуктивних сил і міжнародної спеціалізації.

Однак проведене дослідження дає підстави стверджувати, що базисною основою в сучасній методології дослідження інвестиційного процесу повинен стати процес капіталовкладення з позицій максимальної ефективності його відтворення.

Відповідно об'єктом дослідження повинен стати процес відтворення капіталу в процесі суспільного виробництва.

Предметом дослідження має стати вдосконалення механізмів відтворення інвестиційного потенціалу в сфері суспільного виробництва.

Інвестиційний процес повинен досліджуватись, на нашу думку, з врахуванням не лише стадій накопичення та мобілізації нових ресурсів, але й з врахуванням відтворення вкладеного капіталу. Причому регуляторно-дослідницькі акценти повинні бути розставлені саме на користь останніх стадій, оскільки вони забезпечують безперервність інвестиційного процесу та процесу суспільного виробництва в цілому.

Література:

1. Ресурси інтернет вікі-енциклопедії. (<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D0%B2%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%86%D1%96%D1%8F>)
2. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02.12.2010.
3. Закон України «Про інвестиційну діяльність» № 1560-XII від 18.09.1991.
4. Татаренко Н. О., Поручник А. М. Теорії інвестицій: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2000. — 160 с.

5. С. Панчишин, Г. Михайляк. Збільшення інвестиційних видатків як умова стабільного зростання економіки України// Вісник Львівського університету. Серія екон. 2008. Вип. 39. С.3-5
6. Черваньов Д.М. Менеджмент інвестиційної діяльності : Навч. посібник. — К.: Лібра, 2003. — 327 с.
7. Маршалл А. Принципы экономической науки./ Маршалл А.— М.: Прогресс «Универс», 1993. — Т.2. — 994 с.
8. Сміт А. Дослідження про природу та причини багатства нації / А. Сміт // Антологія економічної класики. — М., 1993. — Т. 1. — С. 369.
9. Офіційні дані Державного комітету статистики України . Інвестиції в основний капітал за джерелами формування. (http://www.ukrstat.gov.ua/druk/soc_ek/2011/publ122011_u.html)
10. Кларк К., Фурастьє Ж. Гіпотеза трьох секторів економіки. Ресурси інтернет вікі-енциклопедії. (http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D1%96%D0%BF%D0%BE%D1%82%D0%B5%D0%B7%D0%B0_%D1%82%D1%80%D1%8C%D0%BE%D1%85_%D1%81%D0%B5%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2_%D0%B5%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%BA%D0%B8)
11. Перепелкин В. Международная практика структурирования сектора услуг// Журнал международного права и международных отношений. 2007 — № 2 (<http://evolutio.info/content/view/1177/188/>)
12. Буркинський Б.В., Лисюк В.М. Конкуреноспроможність як економічна категорія// Економічні інновації. Вип. 16. — Одеса: ІПРЕД НАНУ, 2004. — С. 15-20.
13. Лисюк В.М. Товарний ринок як об'єкт державного регулювання // Экономические инновации. Выпуск 27: Научные основы и современные тенденции пространственного развития. Сборник научных работ. — Одесса: ИПРЭИ НАН Украины, 2007. — С. 143-151

Abstract

Layko A. I.

Formation of the modern concept of investment process research and regulation

Conceptual approaches to the formation of investment research methodology as an integral part of the process of social production and as a phenomenon caused by the existence of the reproduction process of capital. Under the influence of modern features of investment resources formation process which is represented mainly by own funds of enterprises and organizations, the adequate approaches to research and management of the investment process are needed. The shift in emphasis on the reproduction of capital, rather than on seek of outside resources is proposed.